

Wiadomość Tygodnia

W WARSZAWIE ZAKOŃCZYŁO SIĘ ZEBRANIE PRZEŁOŻONCH WYŻSZYCH

Synodalnej obecności zakonów w Kościołach partykularnych i większej obecności zakonów w diecezjach poświęcone było dwudniowe 152. zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce, które odbyło się w sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie.

W zebraniu wzięli udział wyżsi przełożeni 59 rodzin zakonnych, które na terenie Polski mają 78 jurysdykcji zakonnych. Przybyli także delegaci konferencji ds. zakonów męskich w diecezjach.

Relacja z przedpołudniowych obrad wtorku 14 maja została przedstawiona w poprzednim numerze Biuletynu

Po obiedzie i przerwie kawowej delegaci ds. zakonów męskich w diecezjach udali się na swoje spotkanie pod kierunkiem o. Kazimierza Malinowskiego OFMConv, a wyżsi przełożeni podjęli bieżące sprawy związane z funkcjonowaniem życia konsekrowanego i KWPZM. Podjęto wiele tematów związanych z aktualnym funkcjonowaniem KWPZM, a zwłaszcza odnowiono jednogłośnie uchwałę pozwalającą Konsulcie powołać odnowione składy komisji konferencji. Pochyleno się nad bardzo szeroką tematyką tzw. Ustawy Kamilka i związanymi z nią szkoleniami dla poszczególnych grup tematycznych.

W dalszej kolejności omówiono przygotowanie szkoleń tematycznych m.in. dla przełożonych i proboszczów; magistrów postulatów i nowicjatów; spotkania rzeczników prasowych; szkolenie ekonomów domowych postanowiono pozostawić poszczególnym jurysdykcjom; zaproponowano kolejne warsztaty prawne w październiku; a dopełnieniem stają się studia podypłomowe i kursy dotyczące zarządzania instytucjami kościelnymi organizowane we współpracy z KUL-em.

Podjęto kwestie współpracy z Katolicką Agencją Informacyjną, zaprezentowano także film o życiu konsekrowanym „Wolni”, który wejdzie na ekrany kin w Polsce, nad którym KWPZM objęła patronat medialny. Po przerwie kawowej podjęto kwestie opinii prawnej dotyczącej zapisów ustawy o stosunku Państwa do Kościoła, nowych formularzy elektronicznych statystyk zakonnych; kwestię nieunormowanych wspólnot religijnych. Podjęto też inne bieżące sprawy związane z funkcjonowaniem KWPZM i poszczególnych jurysdykcji.

Następnie o. Kazimierz Malinowski OFMConv zdał relację z odbywającego się równoległe spotkania delegatów KWPZM w diecezjach. W konkluzjach tego spotkania zaproponowano aby dla nowych delegatów przygotowywać zesraw materiałów,

pozwalających orientować się w podejmowanych obowiązkach. Proponowano też minimum jedno spotkanie w roku dla delegatów, organizowane przez KWPZM (niezależne od jesienno spotkaniu, przygotowywanego przez Komisję KEP) O. Kazimierz mówił też o minimum tego, co powinni robić delegaci: jedno spotkanie w roku dla przełożonych z biskupem miejsca, raz w roku dzień skupienia dla zakonników w diecezji, większe skupienie się na młodych zakonnikach, by w ramach diecezji takie spotkania dzielenia się miało miejsce.

Proszono, by porozumieć się z KEP, by zakonnicy łączyli funkcję delegata i osoby wyznaczonej do opieki nad zakonami przez biskupa; KWPZM i komisji ds. struktur regionalnych, by wypracować tematykę spotkań ze współbraćmi z zakonach. Wskazano, że w ramach wizyt braterskich prowincjałowie powinni pytać o zaangażowanie się zakonników w zakonna współpracy na poziomie diecezji, by zobaczyć skąd wynika problem.

Na koniec zauważono ewentualną potrzebę wypracowania nagrody KWPZM, którą można by było uhonorować osobę zastępowaną dla KWPZM. Podejmowano również innego rodzaju sprawy bieżące.

W drugim dniu, 15.05.2024 roku, wyżsi przełożeni zakonnicy rozpoczęli swoje spotkanie od jutrzni z medytacją o bł. Wincentym Kadłubku, którego 800 lecie śmierci minęło w zeszłym roku. Rozważania poprowadził o. Jakub Zawadzki OCist, kustosz sanktuarium bł. Wincentego Kadłubka w Archiopactwie Cystersów w Jędrzejowie.

Po zakończeniu modlitwy uczestnicy udali się do Sali plenarnej, gdzie rozpoczęły się obrady. Przedłożenie przedstawił ks. Andrea Luigi Maria Bozzolo SDB, rektora Papieskiego Uniwersytetu Salezjańskiego w Rzymie, zaangażowanego w synod o młodości i aktualnie trwający synod o synodalności. Omówił prace

synodalne, w których uczestniczy jako ekspert i wskazał m.in. na sposób prowadzenia obrad w duchu jezuickiej konwersacji w Duchu Świętym.

W ostatniej części, która poprzedzała dyskusję, wskazał na oczekiwania synodalne względem życia konsekrowanego, gdyż to doświadczenie jest przecież naturalnym sposobem funkcjonowania wspólnot zakonnych w rozeznawaniu osobistym i wspólnotowym. Dodatkowo doświadczenie wielokulturowości w instytucjach zakonnych, niosąc ze sobą bogactwo i trudności, daje możliwość odpowiedzi na nowe wyzwania współczesnych czasów. Bez zamykania się w sobie może stać się to doświadczenie zakonne w Kościele i dla Kościoła ogromnym bogactwem, by poszczególne charyzmaty zakonne były w centrum Kościoła lokalnego a nie na jego marginesie.

Spotkanie zakończyła Eucharystia pod przewodnictwem bp. Jacka Kicińskiego CMF, przewodniczącego Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, który też wygłosił homilię. Mówił m.in. na potrzebę słuchania, rozeznawania, a następnie podejmowania decyzji być iść z konkretnym orędziem do świata. W kontekście synodalności zwrócił uwagę na potrzebę powrotu do źródeł: słuchania Słowa Bożego, modlitwy, rozeznawania i budowania jedności.

Na koniec zachęcił do otwarcia się na podpowiedzi Ducha Świętego, który otwiera na nowe drogi i pozwala z odwagą wyjść do ludzi. Stwierdził, że najskuteczniejszymi sposobami ewangelizacji są duchowość spotkania i duszpasterstwo obecności. Podjął też sygnalizowaną w czasie spotkań presynodalnych i synodalnych potrzebę wskazywaną przez ludzi świeckich, która dotyczy obecności kapłanów i osób konsekrowanych, adoracji Eucharystycznej, formacji duchowej i teologicznej oraz wspólnej ewangelizacji.

ORW

Wiadomości krajowe

ROZNIKA KONSEKRACJI SANKTUARIUM NMP GWIAZDY NOWEJ EWANGELIZACJI W TORUNIU

18 maja 2024 r. Rodzina Radia Maryja, w dniu 104. rocznicy urodzin św. Jana Pawła II, ochodziła 8. rocznicę

konskrecji toruńskiego sanktuarium, będącego wotum wdzięczności za dar Papieża Polaka. Uroczystej Eucharystii w

sanktuarium NMP Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II przewodniczył ks. bp Szymon Stużkowski,

ordynariusz diecezji płockiej. Swoje słowo skierował do zebranych i uczestniczących w transmisji także przełożony Prowincji Warszawskiej Redemptorystów, o. Dariusz Paszyński CSsR.

Gorące podziękowania za codzienną służbę – wszystkim ojcom na czele z ojcem dyrektorem, siostrą oraz osobom świętym – złożył przełożony Prowincji Warszawskiej Redemptorystów, o. Dariusz Paszyński CSsR.

– Bogu niech będą dzięki za to, że odpowiadacie na to bardzo ważne zadanie, jakie mamy do wypełnienia w naszym chrześcijańskim życiu. Bóg Wam zapłać – mówił o. Dariusz Paszyński CSsR. Ważnym wydarzeniem było

przyjęcie kandydatów do Bractwa św. Jana Pawła II, którego zadaniem jest modlitwa za Kościół, poznawanie i głoszenie nauczania św. Jana Pawła II oraz niesienie pomocy pielgrzymom przybywającym do sanktuarium.

W sanktuarium pracuje obecnie 4 redemptorystów: o. Andrzej Laskosz – kustosz, o. Leszek Mitoraj, o. Eugeniusz Lesniak i o. Stanisław Gruszka. Ojcowie służą pielgrzymom poprzez głoszenie Słowa Bożego na wszystkich Mszach św., także w powszednie dni i regularną posługę w konfesjonale. Dbają o piękno liturgii angażując przygotowane osoby świeckie. Oprowadzanie pielgrzymów

związane jest z katechezą i historią tego miejsca.

Szczególną troską otaczają dość liczne wspólnoty, które powstały przy sanktuarium. Ojcowie, kierując się duchowością św. Jana Pawła II wielką wagę przywiązują do adoracji Najświętszego Sakramentu, codziennego różańca przed Najświętszym Sakramentem, koronki do Miłosierdzia Bożego Apelu Maryjnego o godz. 21.00 oraz nabożeństw związanych z duchowością redemptorystowską. W sanktuarium posługują także Siostry Franciszkańki Rodziny Maryi.

Za: www.redemptor.pl

KARDYNAŁ NYCZ PRZEWODNICZYŁ UROCZYŚCIOM W SANKTUARIUM ŚW. ANDRZEJA BOBOLI W WARSZAWIE

W Warszawie, w Sanktuarium św. Andrzeja Boboli, zakończyła się uroczysta Msza Święta odpustowa celebrowana w 367. rocznicę męczeńskiej śmierci jezuitckiego świętego. Koncelebrze przewodził ks. kard. Kazimierz Nycz, a kazanie wygłosił ks. bp. Zbigniew Zieliński. Wraz z jezuitami i licznie zgromadzonymi wiernymi modlili się biskupi Metropolii Warszawskiej.

Liturgia rozpoczęła się z niewielkim opóźnieniem o godz. 18:10. Ojciec Proboszcz, Waldemar Borzyszkowski SJ, przywitał księży biskupów, prowincjała jezuitów, rektorów uczelni katolickich, burmistrza Mokotowa, księży, kleryków i siostry zakonne, pielgrzymów oraz przyjaciół i sympatyków Sanktuarium.

Podczas kazania ks. bp. Zbigniew Zieliński, nawiązując do przeczytanych tekstów liturgicznych i życia św. Andrzeja Boboli, mówił między innymi o zgodzie i jedności w Kościele, o radości płynącej z wielbienia Boga. Przywołał kilka faktów z życia świętego

misjonarza, które świadczą o jego oddaniu kaznodziejstwu i posłudze jednania ludzi z Bogiem. Przypomniał okrutne męczarnie, w których umierał nie wyrzekłszy się wiary i jego miłość do ojczyzny.

„Gromadzimy się tutaj, odczytując za jego przyczyną niezmienną powinność do pogłębiania naszej miłości do ojczyzny oraz modlitwy za naszych rodaków, także o tę ojczyznianą miłość dla nich. Tak jak św. Paweł zauważa podziękował w Kościele, tak nawet powierzchowna obserwacja pozwala nam dzisiaj zauważyć, że różnie pojmujemy tę miłość do Polski. Ta sama obserwacja pozwala zauważyć, że jest taka miłość, która Polsce służy i są takie postawy, które Polsce szkodzą, choć ci, którzy je reprezentują nazywają je także miłością. I nie może chodzić w tej refleksji o poczucie wyższości, ale o uczciwą ocenę siebie i innych, w której widać owoce i przez to można poznać jeszcze lepiej drzewa, z których te owoce pochodzą”.

Apelował o modlitwę za ojczyznę i o refleksję nad tym, jak wyrażać do niej miłość. Nawiązał do wojny w Ukrainie i przywołał słowa pewnej kilkunastoletniej Ukrainki zwracającej się do agresorów: „Możecie napaść na naszą ojczyznę, możecie zbombardować nasze domy, nawet możecie odebrać nam życie, ale nie odbierzecie nam miłości do ojczyzny i wiary w Boga”.

„Bardzo potrzeba nam refleksji i modlitwy” – apelował biskup do Polaków, którzy „żyją w sytej komfortowej Polsce, w której pozwalamy sobie na rzeczy, które często z miłością mają niewiele wspólnego”.

Na zakończenie o. Zbigniew Leczkowski SJ, Przełożony Prowincji Wielkopolsko-Mazowieckiej Towarzystwa Jezusowego, dziękując za wspólną modlitwę powiedział, że „gromadzimy się tu dzisiaj, aby dziękować Bogu za św. Andrzeja Bobolę, za jego świadectwo życia, świadectwo śmierci. I zarazem gromadzimy się, aby uczyć się miłości Boga, miłości ojczyzny, i zostawiać dobry ślad w naszym życiu. Obyśmy ten dobry ślad zostawiali każdego dnia”.

Po końcowym błogosławieństwie odmówiono Litanię do św. Andrzeja Boboli i odśpiewano „Boże coś Polskę”.

Za: www.jezuici.pl

SPOTKANIE KONFERENCJI PROWINCJAŁÓW FRANCISZKAŃSKICH

Pokój i dobro! 15 maja 2024 r. odbyło się w siedzibie KEP kolejne spotkanie Konferencji Prowincjałów Franciszkańskich w Polsce. O. dr Piotr Żurkiewicz OFM Conv. został wybrany nowy przewodniczącym KPF.

Wstępnie zostały omówione sprawy organizacyjne spotkania jubileuszowego dla wszystkich gałęzi zakonu z racji Jubileuszu 800 lecia stygmatyzacji św. Franciszka, które odbędą się w Kalwarii Zebrzydowskiej.

Prowincjałowie zapoznali się także z aktualnymi zmianami w Instytucie Studiów Franciszkańskich w Krakowie.

Za: www.franciszkanie.net

W HARMĘŻACH ZAKOŃCZENIE KAPITUŁY KRAKOWSKIEJ PROWINCJI FRANCISZKANÓW

W Centrum św. Maksymiliana w Harmężach zakończyła się druga część zwyczajnej kapituły Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Franciszkanów).

Bracia w tym czasie (13-17 maja) m.in. przyjęli czteroletni plan prowincji, podjęli uchwały i wybrali przełożonych klasztorów oraz domów formacyjnych w kraju i za granicą.

Nowi gwardianie weszli w pełne posiadania swoich urzędów, jednak zaczną je pełnić z chwilą przekazania im tych obowiązków.

Za zgodą kapituły przełożeni w Peru i Paragwaju zostaną wybrani w późniejszym czasie przez ministra prowincjalnego i jego definitorium. Br. Mariusz Koziół odwiedzi te misje jesienią br.

Bracia kapitulni wybrali ponadto przełożonych domów formacyjnych. Mistrzem postnowicjatu (rektorem) w Krakowie został br. Tomasz Czajka; mistrzem postnowicjatu w Kampali-Munyonyo (Uganda) - br. Piotr Dąbek; a mistrzem postulatu w Kakooge (Uganda) - br. Godfrey Katumba.

W piątek w Godzinie Miłosierdzia bracia modlili się za zmarłych swoich współbraci w minionym czterolecu i odśpiewali uroczyste Te Deum na zakończenie kapituły.

Minister prowincjalny, br. Mariusz Koziół skierował do braci przesłanie, które zawarł w trzech prośbach. Po pierwsze, aby bracia wraz z nim codziennie szukali Boga, mieli czas dla Niego i trwali przy Nim w modlitwie wspólnej i indywidualnej. Po drugie, aby byli braćmi mniejszymi, którzy są pokorni, uprzejmi, prości, przystępni, nie wynoszący się nad innych i nie gardzący innymi. I po trzecie, aby w swojej postudze kierowali się miłością ofiarną, gotową do oddania całego życia Bogu - na wzór św. Maksymiliana.

W sobotę 18 maja zostali zaprzysiężeni nowo wybrani przełożeni klasztorów i seminarium krakowskiej prowincji franciszkanów.

Gwardianie i mistrz postnowicjatu wobec ministra prowincjalnego i przybyłych z prowincji braci publicznie złożyli wyznanie wiary i przyrzeczenia.

„Przyjmując urząd gwardiana przyrzekam zachować zawsze łączność z Kościołem katolickim, tak przez moje słowa, jak i przez sposób działania. Wypełnię z wielką troską i wiernością wszystkie obowiązki, do których wzywa mnie Kościół (...). Zachowam i przekażę wiernie nienaruszony depozyt wiary, odrzucając każdą doktrynę przeciwną. Będę podtrzymywał dyscyplinę wspólną całemu Kościołowi i przyczyniał się do zachowywania wszelkich przepisów kościelnych” – przyrzekli.

Przełożeni, którzy nie mogli dziś przybyć do Harmęż, uczynią to samo w innym czasie i miejscu.

Dziś też zostali uhonorowani bracia, którzy w tym roku obchodzą diamentowe, złote i srebrne jubileusze życia zakonnego i kapłaństwa. Na pamiątkę otrzymali od prowincjała Krzyże TAU z egzorcyzmem św. Antoniego: „Ecce Crucem Domini! Fugite partes adversae! Vicit Leo de tribu Juda, Radix David! Alleluia!” (Oto krzyż Pana! Uchodźcie jego przeciwnicy! Zwyciężył Lew z pokolenia Judy, Potomek Dawida. Alleluja!).

Uroczystej Mszy Świętej z Liturgią Godzin przewodniczył bp Jerzy Maculewicz z Uzbekistanu, który wywodzi się z krakowskiej prowincji franciszkanów.

Uroczystość zakończyła się wspólnym posiłkiem w klasztornej ogrodzie. *tekst: Jan Maria Szewek OFMConv, zdjęcia: Marek Kowalcze OFMConv*

PIERWSZE TAKIE SPOTKANIE

Pierwsze Zgromadzenie Ogólne Stowarzyszenia Św. Jacka zrzeszającego 13 klasztorów mniszek dominikańskich z Irlandii, Portugalii, Szwajcarii, Niemiec,

Polski, Czech i Litwy odbyło się w dniach 30.04.-07.05 w Krzeszowicach Siostry z klasztorów współpracujących ze sobą już od dłuższego czasu w ramach struktur Zakonu – postulujące dokumentom ogłoszonym przez Papieża Franciszka oraz watykańską

Kongregację zajmującą się życiem zakonnym – kilka lat temu rozpoczęły proces tworzenia formalnego Stowarzyszenia. Po okresie rozeznawania i wzajemnych konsultacji oraz decyzji podejmowanych przez poszczególne wspólnoty Stowarzyszenie św. Jacka zostało

erygowane dekretem Stolicy Apostolskiej. Kolejnym krokiem było spotkanie przeorysz i delegatek z klasztorów na pierwszym Zgromadzeniu Ogólnym, które odbyło się w minionym tygodniu. Z ramienia Stolicy Apostolskiej uczestniczył w nim również o. Christopher Holzer OP – Asystent Zakonny Stowarzyszenia, a jako zaproszeni goście byli obecni: Generał Zakonu o. Gerard Timoner OP, Prokurator Generalny o. Benjamin Earl OP, Prowincjał Prowincji Polskiej o. Łukasz Wiśniewski OP i Promotor Mniszek o. Tomasz Nowak OP.

W ciągu tych kilku dni wspólnej modlitwy, intensywnych obrad i dyskusji, ważnych rozmów i wielu siostrzanych spotkań mniszki dzieliły się doświadczeniami i podejmowały kluczowe tematy dotyczące swojego życia: aktualną sytuację wspólnot, możliwość wzajemnej pomocy,

sposób prowadzenia formacji początkowej i stałej, obawy i nadzieje, radości i troski.

Obecni z siostrami bracia służyli radą i wspierali głoszonym słowem. Istotnym momentem był wybór, na sześcioletnią kadencję, pierwszej Przewodniczącej Stowarzyszenia – została nią s. Marina

Dirks OP z klasztoru w Regensburgu. Zgromadzone siostry także Radę Stowarzyszenia w składzie: s. Stanisława Pelechata OP (Św. Anna), s. Dominique Leuenberger OP (Weezen), s. Diana Kopřivová OP (Praga) i s. Natallia Yankouskaya OP (Drogheda).

Bliskość Krakowa pozwoliła siostronom na to, by w niedzielne popołudnie odbyć pielgrzymkę do grobu św. Jacka, spędzić czas rekreacji z Braćmi w refektarzu krakowskiego klasztoru oraz zwiedzić tamtejsze Muzeum Dominikanów. Kolejne Zgromadzenie Ogólne Stowarzyszenia odbędzie się za trzy lata. Przed mniszkami czas poszukiwania najlepszych rozwiązań dla umocnienia i pogłębienia dominikańskiego życia mniszego w ich wspólnotach.

Za: www.info.dominikanie.pl

XXVI DNI DUCHOWOŚCI NA KID

W dniach 16-17 maja 2024 roku w Karmelińskim Instytucie Duchowości odbyły się XXVI Dni Duchowości. Hasłem tegorocznej edycji sympozjum była „Modlitwa Obecności”. Licznie zebrani uczestnicy mieli okazję zgłębiać ten aspekt modlitwy, jakim jest doświadczenie czy też brak zmysłowego doświadczenia obecności Boga na modlitwie.

Spotkanie rozpoczęło się Mszą św., po której o. Prowincjał Tadeusz Florek OCD oraz o. Przemysław Pliszczyński OCD, Dyrektor KID, przywitali zgromadzonych. W pierwszym wykładzie o. prof. Jerzy Gogola OCD poruszył temat doświadczenia nieobecności i milczenia Boga na modlitwie. Szczególnie podkreślona została waga cnót teologicznych: wiary, nadziei i miłości, które jako jedyne mogą nam dać kontakt z Bogiem i z Nim zjednoczyć, nawet przy jednoczesnym braku zmysłowego poczucia Jego obecności.

Zaraz potem o. Paweł Hańczak OCD przedstawił wskazówki Świętych Karmelu dotyczące trwania w Bożej obecności. Przywołane zostały przykłady z życia wielu Świętych karmelińskich, w tym św. Teresy od Jezusa, która spotykała Pana również „pośród garnków, przy codziennej pracy”, czy br. Wawrzyńca od Zmartwychwstania, który całe życie przeżywał w perspektywie nieustannej Bożej obecności.

Dr hab. Aleksander Bańka mówił o Bogu, który najpełniej przemawia poprzez swoje milczenie. Nawiązywał szczególnie do doktryny św. Jana od Krzyża, który podkreślał w swoich pismach, że Bóg wypowiedział wszystko przez swojego Syna. Natomiast s. dr Tereza Huspeková CHR przybliżyła temat medytacji niechrześcijańskiej, wskazując na stosunek chrześcijaństwa do prądów medytacji hinduistycznej ze szczególnym uwzględnieniem wypowiedzi Magisterium Kościoła na ten temat. Pierwszy dzień sympozjum został zakończony półgodzinną karmelińską modlitwą w ciszy, odprawioną w kaplicy Instytutu. W piątek nastąpiła kolejna seria wykładów. O. dr hab. Marian Zawada OCD przedstawił drogę oczyszczenia modlitwy,

ukazując, jak modlitwa może prowadzić do wewnętrznej przemiany człowieka. Uwzględnił szczególnie znaczenie medytacji prowadzącej do kontemplacji. Dr Maria Miduch omówiła biblijną koncepcję obecności Boga na przykładzie Psalmów. Podkreślona została wartość szczerej, autentycznej, płynącej z serca modlitwy psalmami, dzięki której człowiek może stawać prawdziwym przed Panem.

Ks. dr Stanisław Radoń omówił, jak trening uważności może być zintegrowany z modlitwą chrześcijańską, pokazując, jak te praktyki mogą wzbogacić duchowe życie wiernych. Podkreślił, że uważność, choć często kojarzona z tradycjami Wschodu, ma również swoje miejsce w chrześcijaństwie. Przedstawił najnowsze badania dotyczące aktywności mózgu przeprowadzane na osobach regularnie oddających się medytacji. Z kolei o. dr hab. Tomasz Gałuszka OP w oparciu o osiem przymków przedstawił refleksje Tomasza z Akwinu na temat modlitwy obecności – na czym polega obecność z Bogiem, w Bogu, dla Boga i przy Bogu.

Sympozjum zakończyło się podsumowaniem o. Przemysława Pliszczyńskiego OCD, który podziękował wszystkim zaproszonym prelegentom za wygłoszone wykłady oraz możliwość dyskusji i zadawania pytań. Podziękował również absolwentom oraz obecnym słuchaczom KID za twórcze budowanie środowiska skupionego wokół nauczania Świętych Karmelu.

Za: www.karmel.pl

STUZIANNA: OD 350 LAT FILIPINI OPIEKUJĄ SIĘ SANKTUARIUM MARYJNYM

350 lat temu do Studzianny przybyli księża filipini. Obchody upamiętniające to wydarzenie odbędą się 9 czerwca z udziałem biskupa Marka Solarczyka. Tego dnia obchodzona będzie 50. rocznica nadania miejscowej świątyni tytułu bazyliki mniejszej.

Kustoszem sanktuarium Matki Bożej Świętrodziny jest ks. Jerzy Cedrowski. Duszpasterz ma nadzieję, że czerwcowe obchody jeszcze bardziej ożywią kult maryjny. – W czasie obchodów będziemy również modlić się o orędownictwo Matki Bożej nad naszymi rodzinami – powiedział ks. Cedrowski. Udział w obchodach zapowiedzieli przełożeni domów

filipińskich w Polsce oraz domu generalnego w Rzymie.

Dzieje księży filipińców w Studziannie zaczynają się w XVII wieku. Wówczas

odnotowano wzrastający ruch pielgrzymkowy do cudownego obrazu Matki Bożej. Pilna była potrzeba zapewnienia temu miejscu stałych kustoszy. Dlatego też bp Jan Zbąski sprowadził z Gostynia na ziemi wielkopolskiej do Studzianny duszpasterzy z Kongregacji Oratorium Św. Filipa Neri, którzy rozpoczęli budowę większego kościoła murowanego.

Dzieje miejscowego sanktuarium związane są z łaskami słynącym obrazem Świętej Rodziny z Nazaretu. Obraz namalowany przez anonimowego artystę, a koronowany w 1968 roku, znajduje się obecnie w głównym ołtarzu bazyliki. Wizerunek maryjny został koronowany w 1968 roku przez kard. Karola Wojtyłę, kard. Stefana Wyszyńskiego i bp. Piotra Gołębiowskiego. Za: www.ekai.pl

KONFERENCJA NAUKOWA FRANCISZKANIE NA POMORZU

We wtorek 7 maja w Koszalinie odbyła się konferencja naukowa pt. *Franciszkanie na Pomorzu*. Wśród uczestników wydarzenia znaleźli się m. in. JE ksiądz biskup Zbigniew Zieliński, ordynariusz diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej oraz o. Wojciech Kulig, minister prowincjalny Prowincji św. Maksymiliana M. Kolbego.

Organizatorami konferencji był Instytut Nauk Teologicznych Uniwersytetu Szczecińskiego oraz koszalińska parafia pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Koszalinie. Do udziału w wydarzeniu zaproszeni zostali m.in. wszyscy uczestnicy odbywającej się w tym czasie XI Kapituły Prowincjalnej Zwyczajnej Prowincji św. Maksymiliana M. Kolbego oraz prowincjalne i lokalne media katolickie.

Pierwszym punktem spotkania była okolicznościowa Eucharystia odprawiona w koszalińskiej katedrze pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Liturgii przewodniczył ks. bp Zbigniew Zieliński, który w wygłoszonej homilii m. in. podziękował franciszkanom za pełnioną przez nich posługę, zaznaczając, że właśnie oni byli pierwszymi opiekunami obecnej katedry w okresie powojennym. Pamiątką tej posługi jest zachowany do dzisiaj napis na poziomej belce spinającej łuk z krzyżem nad wejściem do prezbiterium.

O godz. 11.00 rozpoczęła się część wykładowa spotkania, która odbyła się w koszalińskim diecezjalnym Centrum Edukacyjno-Formacyjnym. Pierwszą prelekcję wygłosił ks. dr hab. prof. US Grzegorz Wejman, który przybliżył uczestnikom temat działalności franciszkanów na Pomorzu przed reformacją. Na początku swojego wystąpienia prelegent zwrócił uwagę na specyfikę miejscowej pobożności katolickiej, w której od początku obecny był silny rys maryjny, a także nakreślił mapę ówczesnych jurysdykcji w Zakonie Braci Mniejszych Konwentualnych. Zasadniczą część wykładu ks. Wejmana dotyczyła działalności franciszkanów w

klasztorach w Szczecinie, Gryficach, Pyrzycach i Łęborku oraz sylwetek wybranych członków Zakonu związanych z tymi obecnościami.

Jako kolejny głos zabrał o. dr Józef Makarczyk, franciszkanin z klasztoru w Miednikach. Prelegent w barwny i pełen humoru sposób zaprezentował zebranym temat *Franciszkanie w Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej wczoraj i dziś*, m.in. przybliżając sytuację, jaką zastali franciszkanie podejmujący pracę duszpasterską na Pomorzu bezpośrednio po wojnie oraz przedstawiając okoliczności powstania klasztorów i charakterystykę pracy duszpasterskiej w konkretnych obecnościach, jak Darłowo, Darłówek czy Koszalin.

Konferencję zamknęło wystąpienie p. Krystyny Bastowskiej z Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków, która zwróciła uwagę uczestników na zasługi franciszkanów w ratowaniu zabytkowych świątyń Koszalina. Dodatkowym atutem wykładu p. Bastowskiej było oparcie się nie tylko o szeroką wiedzę i kompetencje zawodowe, ale również o osobiste doświadczenie posługi franciszkańskiej w świątyniach Koszalina.

Za: www.gdansk.franciszkanie.pl

ZAKONNI RZECZNIICY PRASOWI NA SPOTKANIU W HARMĘŻACH

W dniach 19-21 maja br., w Centrum św. Maksymiliana w Harmężach k. Oświęcimia, odbyło się spotkanie zakonnych rzeczników prasowych. Temat spotkania brzmiał: „Zakony a wyzwania medialne we współczesnym świecie”.

Sesje robocze koncentrowały się wokół tematu: „Zakony a wyzwania medialne we współczesnym świecie”. Gościem specjalnym spotkania rzeczników był Bartosz Bartyzel, rzecznik prasowy i kierownik Biura Prasowego Muzeum Auschwitz.

Dyskutowano również o bieżących sprawach Kościoła w Polsce. Rzecznicy podjęli m.in. kwestię dotyczącą lekcji religii w szkole i planowanych przez Ministerstwo

Edukacji Narodowej zmian oraz sytuacji organizacji pozarządowych.

Sesje robocze połączone były z wizytami w miejscach pamięci. Rzecznicy zwiedzili wystawę rysunków „Klische pamięci. Labirynty” byłego więźnia KL Auschwitz Mariana Kołodzieja, która znajduje się na terenie Centrum św. Maksymiliana w Harmężach.

Odwiedzili również były niemiecki nazistowski obóz koncentracyjny i zagłady Auschwitz, gdzie modlili się za wstawiennictwem św. Maksymiliana Kolbe w intencji pokoju i pojednania.

Za: www.episkopat.pl

PROWINCJAŁ BERNARDYNÓW DO PRZEWODNIKÓW KALWARYJSKICH

W uroczystość Zestania Ducha Świętego (19 maja) w kalwaryjskim sanktuarium swe rekolekcje odbywali przewodnicy kalwaryjscy i kierownicy asyst. Na ich zakończenie eucharystii przewodniczył nasz prowincjał, o. Egidiusz Włodarczyk. On też skierował do zebranych słowa homilii.

Ojciec Prowincjał przytoczył m.in. słowa kard. Karola Wojtyły, który w 1969 r. w Kalwarii Zebrzydowskiej, w trakcie spotkania kustoszy sanktuariów maryjnych powiedział takie słowa:

„Ojcowie, którzy strzegą sanktuarium kalwaryjskiego od stuleci, nie oprowadzają pielgrzymek – one mają swój własny program, przekazywany z pokolenia na pokolenie w poszczególnych parafiach. To mnie uderzyło. Jeszcze przed Soborem, że oni sami, a więc kalwaryjscy pielgrzymi sami sobie te pielgrzymki prowadzą. Oni sami się modlą. To uczestnictwo wiąże się z pewnym przepowiadaniem. Wprawdzie przewodnicy mają swoje tradycyjne teksty, które głośno odczytują, ale bardzo wielu z nich tradycyjne teksty ubogaca i dołącza do nich swój komentarz, nadaje tym tekstom własny, osobisty wyraz, nieraz bardzo głęboki. Ta postęga, nad którą Kościół oczywiście powinien sprawować pieczę, czuwać, zabiegać o jej pogłębienie, wiąże się z udziałem ludu Bożego w misji prorockiej Chrystusa”.

I dalej mówił o. Egidiusz: *Dzisiaj kochani przewodnicy kalwaryjscy za tę Waszą piękną postęgę, którą sobie tak bardzo cenicie i przekazujecie z pokolenia na pokolenie, z głębi serca, jako kustosze tego miejsca, jako pielgrzymi kalwaryjscy, chcemy Wam podziękować. Dziękujemy Wam nie tylko za to, że z takim zapałem prowadzicie ludzi na kalwaryjskie drogi, że mówicie im o śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa. Dzisiaj w tym dniu Zestania Ducha Świętego, szczególnie chcemy podziękować Wam za to, że jesteście przypomnieniem, a może i wyrzutem sumienia dla każdego z nas. Przypominacie nam, że każdy z nas na mocy chrztu świętego i sakramentu bierzmowania ma być przewodnikiem – przewodnikiem do Chrystusa. Wszyscy razem prosimy Ducha Świętego, aby nam pomógł, aby nas umacniał, aby sprawił, byśmy nie byli ślepy i przewodnikami ślepych, o których pisze Ewangelia – którzy razem w dół wpadają. Ale byśmy byli przewodnikami autentycznymi, którzy żyją Ewangelią, którzy przekonują z mocą, którzy nie obawiają się cierpienia i potrafią bronić Chrystusa i Ewangelii.*

Za: www.bernardyni.pl

KOMUNIKAT PROWINCJI DOMINIKANÓW WS. BR. PAWŁA M.

Informujemy, że 16 maja 2024 r. sąd podjął decyzję o warunkowym zwolnieniu br. Pawła M. z pobytu w zakładzie karnym. Przypomnę, że 8 marca 2023 r. nasz współbrat decyzją sądu apelacyjnego został skazany wyrokiem prawomocnym na

trzy lata pozbawienia wolności i od marca 2023 r. przebywał w zakładzie karnym. Do odbywanego wyroku został wliczony wcześniejszy pobyt w areszcie śledczym. Brata Pawła M. obowiązuje nakaz przebywania poza klasztorem, w konkretnym odosobnionym miejscu oraz całkowity zakaz kontaktu z innymi osobami poza tymi, które zostały wskazane przez o. Prowincjała.

W sprawie br. Pawła M. trwa postępowanie kościelne prowadzone przez Generała Zakonu. O jego wyniku poinformujemy w stosownym momencie.

Pozostajemy również w stałym kontakcie z osobami poszkodowanymi. Szymon Popławski OP, *socjusz prowincjała*

Za: www.info.dominikanie.pl

Refleksja tygodnia

O SYNODALNOŚCI W KOŚCIELE I ROLI OSÓB KONSEKROWANYCH

Ks. Andrea Bozzolo SDB Rektor Papieskiego Uniwersytetu Salezjańskiego w Rzymie, Notatki do konferencji podczas 152 zebrania plenarnego KWPZM, Warszawa, 15 maja 2024 r.

Drozy bracia, z radością dzielę się z wami kilkoma refleksjami na temat Synodu, który Kościół obecnie przeżywa i który, jak wiecie, ma za temat: "Dla Kościoła synodalnego. Komunia, uczestnictwo, misja". Innymi słowy, tematem jest "synodalność": synod o synodalności.

Chciałbym zacząć od bardzo ważnego i mocnego stwierdzenia papieża Franciszka. Stwierdza on, że **"synodalność jest sposobem bycia Kościołem dzisiaj zgodnie z wolą Bożą, w dynamice słuchania i rozeznawania Ducha Świętego"**. To naprawdę znaczące i inspirujące stwierdzenie. Przyjrzyjmy się bliżej jego treści i spróbujmy lepiej je zrozumieć.

Po pierwsze, mówi ono, że synodalność jest **"sposobem" bycia Kościołem**. Zadajmy sobie pytanie, co oznacza "sposób" bycia Kościołem. Kościół jest zawsze ten sam: jeden, święty, katolicki i apostołski. W tym sensie jasne jest, że synodalność nie jest cechą, którą należy dodać do pozostałych czterech. Kościół jest zawsze ten sam, ale jego tożsamość rozwija się na przestrzeni dziejów. Dlatego w różnych epokach spotykamy różne style Kościoła, różne akcenty na jego cechy. Każda zmiana epoki pociąga za sobą również zmiany w stylu Kościoła. Dlatego, na przykład, w okresie przejściowym między Kościołem pierwszych wieków a Kościołem po Konstantynie widzimy rozwój i różnice w organizacji, w sposobie prowadzenia działalności duszpasterskiej, w sposobie obecności Kościoła w społeczeństwie itd. To samo dotyczy średniowiecza i okresu po Soborze Trydenckim. Dlatego możemy powiedzieć, że jeden Kościół ma w różnych czasach różne style, różne sposoby bycia Kościołem.

A papież, następca Piotra, mówi, że dzisiejszym sposobem bycia Kościołem "zgodnie z wolą Bożą" jest synodalność: dlatego ważne jest, abyśmy dobrze to zrozumieli. Zauważmy dobrze: papież mówi, że nie jest to jego pomysł, jego propozycja, ale że jest to wola Boża.

Wreszcie, znajdujemy odniesienie do **dynamiki słuchania i rozeznawania Ducha Świętego**. Oznacza to, że eklesjalny "styl" nie jest po prostu zbiorem zasad czy teorii do zastosowania, czymś, czego najpierw uczymy się teoretycznie, a potem stosujemy praktycznie. Nie. Nie będzie "podręcznika" ze wszystkimi instrukcjami dotyczącymi synodalności, tak jak w przypadku korzystania z komputera lub innego narzędzia technologicznego. Styl to sposób chodzenia w wierze, który zawsze musi pozostać otwarty na Ducha Świętego, na Jego prowadzenie. To wymaga rozeznania.

Tak więc pierwszy punkt brzmi: **synodalność jest STYLEM, DROGĄ**; zgodnie z wolą; która nie sprowadza się do serii rzeczy do zrobienia, ale wymaga pewnego sposobu pozwalania się prowadzić Duchowi.

Najpierw krótko wyjaśnijmy, czym jest synod. Czym jest synod? Jest to spotkanie biskupów, którzy rozmawiają ze sobą i z papieżem na pewne tematy o wielkim znaczeniu dla życia Kościoła. Synod, tak jak przeżywamy go dzisiaj, jest jednocześnie starożytny i nowy. Jak wiadomo, w starożytności często odbywały się synody lokalne, które również podejmowały decyzje w różnych sprawach (synod w Kartaginie, itp.). Dzisiejsze synody

czerpiają z tej starożytnej tradycji, ale są też czymś nowym, zrodzonym przez Sobór Watykański II. Jak wiadomo, Sobór Watykański I poświęcił wiele uwagi postaci papieża, jego nieomylności i roli w rządzeniu całym Kościołem, ale został przerwany z powodów politycznych związanych z historią Włoch. Następnie Sobór Watykański II dokończył to, co nie zostało zrobione w Watykanie, zastanawiając się nad rolą biskupów. Nie tylko papieża, ale także biskupów. Te dwie rzeczywistości nie mogą być rozumiane oddzielnie, ponieważ odnoszą się do siebie w zasadniczy sposób. Jezus nie wybrał samego Piotra: wybrał Dwunastu, a wśród nich umieścił Piotra jako przywódcę. Nie ma więc Piotra bez Dwunastu i nie ma Dwunastu bez Piotra. Nie możemy więc zrozumieć papieża bez biskupów, ani biskupów bez papieża. Po Soborze Watykańskim II Paweł VI zdał sobie sprawę, że spotkanie biskupów jest bardzo ważne. Nie jest jednak możliwe, aby sobór odbywał się przez cały czas. Stworzył więc synod, na którym grupa, reprezentacja biskupów, dialoguje z papieżem dla dobra Kościoła, aby jaśniej i wyraźniej realizować tę zasadę, którą nazywamy kolegialnością.

Organizujemy te synody od lat siedemdziesiątych, czyli od zakończenia Soboru. W ciągu tych dziesięcioleci Kościół dojrzał poprzez doświadczenie. Papież Franciszek wprowadził zatem trzy ważne innowacje.

Pierwszą z nich jest **przejście od synodu jako wydarzenia do synodu jako dynamicznego procesu**. Dla nas, zakonników, dość łatwo jest zrozumieć tę zmianę i jej wartość, jeśli pomyślimy o naszych kapitułach generalnych. Kiedy odbywa się kapituła generalna, odbywa się cała podróż, która angażuje każdego brata i każdą wspólnotę, ponieważ kapituła to nie tylko to, co dzieje się w miesiącu, w którym jest obchodzona, ale obejmuje to, co było przed i to, co nastąpi po niej. Dlatego ten Synod podróżował, aby słuchać chrześcijan i wspólnot: w parafiach, w diecezjach, na poziomie krajowym, na poziomie kontynentalnym i wreszcie na poziomie uniwersalnym. I to jest bardzo interesujące, ponieważ widzimy, że ta praktyka nadaje kształt Kościołowi, kształt "synodalny". Zaczynamy rozumieć, czym jest synodalność. I jest to nieco inny styl niż ten z przeszłości (jeśli pomyślimy o moich dziadkach, nie mieli oni takiego doświadczenia Kościoła, mimo że był to ten sam Kościół).

Druga nowość wprowadzona przez papieża Franciszka jest najbardziej delikatna i kontrowersyjna. Spójrzcie na to zdjęcie tych, którzy uczestniczyli w Synodzie. Co widać? W centrum widać oczywiście papieża, a obok niego wielu biskupów. Ale jest też wielu ludzi, którzy nie są biskupami: księża, zakonnice i świeccy. Już na innych synodach byli uczestnicy, którzy nie byli biskupami: na przykład na synodzie o rodzinie było kilka rodzin; na synodzie o młodzieży było czterdziestu młodych ludzi (byłem na tym synodzie i mogę powiedzieć, że byli skuteczną obecnością, dali się usłyszeć. Oklaskiwali przemówienia biskupów: czasami słabe oklaski jako gest szacunku i uprzejmości. Innym razem głośnie i przekonujące oklaski, które mówiły: zgadzamy się, te słowa dobrze interpretują świat młodych ludzi, naszą wizję i nasze pragnienia. Ale **tym razem obecni świeccy, księża i siostry zakonne nie byli zwykłymi gośćmi, ale prawdziwymi członkami zgromadzenia, z takim samym prawem do mówienia i głosowania jak biskupi**. I to jest dobra rzecz, ponieważ jeśli poruszane są pewne tematy - na przykład rola kobiet w Kościele - ważne jest, aby mówiły o tym kobiety i ważne jest, aby biskupi rozmawiali o tym z kobietami. Ale ten wybór jest również nieco problematyczny, ponieważ biskupi mają do spełnienia określoną misję w Kościele, misję, która nie została im powierzona przez nas, ale przez Jezusa Chrystusa. Dobrze więc, że rozeznawanie kościelne, które dotyczy wszystkich, ma precyzyjny moment, w którym biskupi mogą wyciągnąć wnioski i zaproponować je papieżowi (jak wiadomo, Synod ma charakter konsultacyjny, a nie decyzyjny). Dlatego nie wiem, czy w przyszłości zawsze będziemy mieć ten rodzaj organizacji, czy też zdecydujemy się na dwa różne, ale powiązane ze sobą organy: zgromadzenie kościelne, w którym wszyscy członkowie Kościoła prowadzą dialog i moment, w którym biskupi zbierają wyniki rozeznania.

Trzecią nowością była metoda pracy Synodu. Spójrzcie na to zdjęcie, które na pewno wszyscy widzieliście, ponieważ takie obrazy zostały zasugerowane przez media. Obraz przedstawia okrągłe stoły, wokół których grupa 12 osób prowadzi dialog, a raczej rozmowę w Duchu. Idea rozmowy w Duchu jest inspirowana pragnieniem słuchania Boga, który mówi do nas poprzez słuchanie naszych braci i siostr. Tak więc w tej rozmowie każdy uczestnik ma cztery minuty na rozmowę na temat, pytanie, które zostało wcześniej przedstawione. Każdy mówi w atmosferze modlitwy. Po każdej wypowiedzi następuje krótka chwila ciszy i osobistej modlitwy, aby uchwycić wewnętrzny rezonans, duchowy rezonans tego, co zostało powiedziane. Następnie odbywa się druga runda, aby podzielić się rezonansem wszystkich, z czym się zgadzamy, a co uważamy inaczej. Nie ma dyskusji, tylko słuchanie siebie nawzajem. W trzeciej rundzie przygotowane jest pisemne podsumowanie tego, co wynikało z rozmowy. Wielką zaletą tej metody jest to, że zachęca ona wszystkich do uczestnictwa i słuchania. Pomaga nam zrozumieć, że Synod nie jest parlamentem, w którym różne strony spierają się, aby ich własne stanowisko zwyciężyło. Nie, Synod jest zgromadzeniem kościelnym, które rozeznaje wolę Bożą.

To prowadzi nas do fundamentalnego znaczenia tematu synodalności, który, jak sądzę, zrozumieliście, jest sposobem na transpozycję i urzeczywistnienie eklezjologii Soboru Watykańskiego II. Wszyscy uczymy się o tym w szkole, ale czym innym jest zaakceptowanie idei, a czym innym przeżycie doświadczenia, rzeczywistości. Na przykład wiemy, że LG mówi o Ludzie Bożym jako wspólnocie wszystkich ochrzczonych, którzy mają tę samą godność. Ale w rzeczywistości nadal widzimy wiele klerikalizmu, to znaczy wielu księży, którzy postrzegają swoją misję jako władzę i przywilej. Widzimy też wielu świeckich, którzy pozostają bierni, którzy "używają" Kościoła, zamiast pracować nad jego budową. Synodalność oznacza zatem: wszyscy jesteśmy zaangażowani, wszyscy jesteśmy odpowiedzialni (nawet

jeśli zadania i poziomy odpowiedzialności są różne). Poprzez te synodalne ścieżki konkretyzujemy i uczymy się wprowadzać w życie eklezjologię Soboru Watykańskiego II. A to generuje nowy, bardziej ewangeliczny styl w naszych wspólnotach. Na przykład, jedną z największych niespodzianek dla wielu chrześcijan było to: po raz pierwszy Kościół (tj. mój proboszcz, mój biskup lub mój katecheta) zapytał mnie: co myślisz o tym pytaniu? Jak myślisz, o co Bóg prosi nas w tej nowej sytuacji? Zazwyczaj ludzie świeccy są przyzwyczajeni do otrzymywania rad od księży, ale nie są słuchani we wspólnocie.

Jak widzimy, synodalność jest zasadniczo taka sama jak podczas Soboru Watykańskiego II. Jest jednak coś nowego. W *Vaticanium II* mamy *Lumen Gentium*, który mówi o Kościele samym w sobie i *Gaudium et Spes*, który mówi o Kościele w odniesieniu do świata, społeczeństwa i kultur. Dzisiaj rozumiemy lepiej, że być może nie możemy rozdzielać tych dwóch tematów. W rzeczywistości Kościół staje się coraz bardziej międzykulturowy, a wszystkie kultury mają coś do zaoferowania w zakresie lepszego zrozumienia samego Kościoła. W ten sposób, zajmując się misją, wcielając się w kultury, Kościół lepiej rozumie siebie. Pomyślmy na przykład o temacie kobiet w Kościele lub o wielu kwestiach związanych z uczuciowością i seksualnością.

Dlatego możemy teraz powiedzieć to wyraźniej:

- istnieje poziom doświadczalny
- istnieje poziom pojęciowy: można go znaleźć w dokumencie Międzynarodowej Komisji Teologicznej, która badała kwestię synodalności, która odnosi się do interakcji między trzema biegunami: jeden, niektórzy, wszyscy. Ma to ogromne znaczenie ekumeniczne. Interakcja między tymi trzema biegunami jest niezbędną dla życia Kościoła. Na przykład w Kościele powszechnym rolę jednego odgrywa papież, rolę niektórych odgrywają biskupi (którzy odnoszą się do jednego jako centrum i wszystkich jako różnych kościołów lokalnych). Na poziomie diecezjalnym....

Ta korelacja między "jednym", "niektórymi" i "wszystkimi" ma głębokie znaczenie ekumeniczne. Wiemy, że na Zachodzie, zwłaszcza w czasach nowożytnych, nacisk kładzie się na "jednego", czyli papieża. Położyliśmy zatem duży nacisk na prymat i nieco zapomnieliśmy o synodalności. Prawosławni ze swej strony, zawsze utrzymywali synodalne struktury zarządzania, ale stracili rolę prymatu. Obecnie istnieje bardzo interesująca ścieżka teologiczna, która poprzez ponowne odczytanie prymatu i synodalności przyniesie dobre owoce ekumeniczne.

Mówię o związku z kontekstem historycznym, ponieważ jest oczywiste, że na ewolucję stylów kościelnych wpływa sytuacja społeczna i polityczna. W średniowieczu, na przykład, wpływ struktury feudalnej przekształcił biskupów w hrabiów; w czasach nowożytnych, wraz z powstaniem wielkich monarchii absolutnych, pojawiła się tendencja do interpretowania roli papieża jako absolutnego suwerena. Dziś, wraz z rozwojem demokracji uczestniczących, istnieje wyraźna tendencja do uczestnictwa, która dotyczy również wierzących w ich członkostwie w Kościele. Nie możemy temu zaprzeczyć.

Ale synodalność nie jest demokracją, a jeśli staje się demokracją, stanowi niebezpieczeństwo: widzimy na przykład, że w Niemczech doświadczenie synodalne stwarza problemy, ponieważ w rzeczywistości nie jest już synodalne. Synodalność jest raczej proroczą odpowiedzią, którą Kościół chce dać na pewne zjawiska naszych czasów:

- indywidualizm, który prowadzi ludzi do zamykania się w sobie
- globalizację, która ma tendencję do zacierania różnic
- populizm, który sprzeciwia się różnicom (w obrębie narodu, plebienia, grupy).

Wiadomości zagraniczne

PAPIEŻ ZATWIERDZIŁ KULT GWIDONA Z MONTPELLIER, ZAŁOŻYCIELA ZAKONU DUCHA ŚWIĘTEGO

Specjalny list apostolski "Fide incensus" ("Zapalony wiarą") wydany został dzisiaj z osobistej inicjatywy („motu proprio”) papieża. Na mocy listu apostolskiego Gwidon z Montpellier został wpisany do katalogu błogosławionych, a jego wspomnienie liturgiczne będzie obchodzone 7 lutego jako obowiązkowe w Zgromadzeniu i wspólnotach inspirowanych jego charyzmatem.

"Dzisiejszy dzień dla naszego Zgromadzenia jest jednym z najważniejszych wydarzeń w 800-letniej historii Zakonu Ducha Świętego. Spełniły się oczekiwania i starania Zgromadzeń Zakonnych pochodzących od Ojca Gwidona z Montpellier o potwierdzenie mocą Kościoła Jego kultu" – powiedziała matka Kazimiera Gołębiowska, przełożona generalna Zgromadzenia Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego de Saxia. "Cieszymy się z tak wielkiej łaski jaka nas spotkała, iż Ojciec Gwidon został wpisany do katalogu Błogosławionych Kościoła. Wyrażamy wielką wdzięczność Ojcu Świętemu Franciszkowi, Dykasterii ds Kultu Bożego i Sakramentów i wszystkim, którzy wspierali nas na drodze starań o nadanie naszemu Założycielowi tytułu Błogosławionego" – dodała matka generalna.

W treści listu papież Franciszek określił Gwidona jako "człowieka absolutnie wyjątkowego w swoim pokornym życiu duchowym, posłuszeństwie i służbie ubogim". Papież zauważył, że Gwidon "pragnąc jak najwierniej realizować ideał miłosierdzia głoszony przez Jezusa, nakreślił bardzo szeroki cel swojej pracy, która miała obejmować człowieka w jego całości, duszy i ciele, i rozciągać się od najmniejszych do najstarszych". Jego przykład, "zawsze nas pociągał i inspirował. Dlatego uważamy, że nadszedł czas, aby

w szczególny sposób przedstawić go Kościołowi Bożemu, do którego nadał przemawia poprzez swoją wiarę i dzieła miłosierdzia" – napisał papież.

Zatwierdzenie Zakonu Ducha Świętego

W liście apostolskim podkreślona została żywotność charyzmatu Zakonu – "nawet dzisiaj dzieło Gwidona przynosi wiele dobrych owoców dzięki wspólnotom zakonnym, które niestrudzenie pomagają ubogim, kontynuując dzieła miłosierdzia zapoczątkowane przez ich założyciela w Montpellier".

Błogosławiony Gwidon z Montpellier żył na przełomie XII i XIII wieku. Założył Zakon Ducha Świętego, który prowadził szpitale dla ubogich i potrzebujących, gdzie znajdowały szczególną opiekę

niechciane dzieci. Według reguły bracia mieli obowiązek raz w tygodniu wychodzić na ulice miasta, by szukać potrzebujących, a do szpitala miał być przyjęty każdy ubogi.

Przy kościele Ducha Świętego w Rzymie do dzisiaj zachowało się okno życia, w którym przyjmowano porzucone niemowlęta. Reguła nakazywała też duchakom udzielenie pomocy kobietom zajmującym się prostytucją, gdyby te zdecydowały się na zmianę życia.

Jak zauważa badacz dziejów zakonu, Mateusz Zimny, Gwidon cieszył się szczególnym zaufaniem papieża Innocentego III, który najpierw zatwierdził zakon, a następnie powierzył Gwidonowi kościół i szpital Ducha Świętego w Rzymie. Tam też Gwidon zmarł w 1208 roku. O dawnym kulcie Gwidona w Polsce świadczą jego przedstawienia ikonograficzne, m. in. w kościele Świętego Krzyża w Krakowie, gdzie Gwidon ukazany jest w aureoli. Ołtarz błogosławionego Gwidona znajdował się także w niezachowanym kościele duchackim w Kaliszu.

Wizerunki błogosławionego Gwidona można również znaleźć w kościołach i domach, gdzie pracują siostry duchaczki i bracia Towarzystwa Ducha Świętego, nowe zgromadzenie czerpiące z duchowości Zakonu Ducha Świętego. Imię błogosławionego Gwidona noszą przedszkole w Krakowie i Lublinie, ośrodek wychowawczy w Pacanowie oraz Dom Samotnej Matki w Gdańsku. Kult Gwidona jest żywy na misjach w Burundi, we Włoszech, na Ukrainie oraz w klasztorach hiszpańskich i francuskich sióstr Zakonu Ducha Świętego. *Zgromadzenie Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego*

PAPIEŻ SPOTKAŁ SIĘ Z PRACOWNIKAMI UNIWERSYTETU LOYOLA Z CHICAGO

Zachęcam do kontynuowania waszej tradycji prowadzącej do „poszukiwania prawdy poprzez poważne studium, uważne słuchanie oraz odważne działanie” – mówił Papież do pracowników Uniwersytetu Loyola w Chicago. Na audycji Franciszek podkreślił, że w obecnych zmieniających się i skomplikowanych czasach placówki akademickie odgrywają nieocenioną rolę. Jak zaznaczył, chodzi bowiem nie tylko o formowanie wybitnych umysłów, ale również hojnych serc czy szanujących innych ludzi sumień.

Ojciec Święty wskazał zwłaszcza na potrzebę budowania obecnie horyzontu nadziei. „Zachęcam was do kultywowania ciekawości intelektualnej (...), ducha współpracy i wrażliwości na wyzwania epoki, w której żyjemy, kontynuując dziedzictwo św. Ignacego. Potrzeba mężczyzn i kobiet gotowych do oddania swoich umiejętności na służbę innym, aby pracować na rzecz przyszłości, w której każda osoba będzie mogła rozwijać swoje

zdolności i żyć z godnością oraz szacunkiem, a świat będzie mógł odnaleźć pokój” – mówił Papież. Franciszek polecał pracownikom uniwersyteckim przede wszystkim zaangażowanie w prowadzenie dialogu między różnymi religiami i kulturami. Równocześnie doceniał, że odwiedzili Rzym, aby wejść w kontakt z własnymi korzeniami – bowiem to z nich właśnie bierze się siłę, jak zaznaczył Ojciec Święty. Za: www.vaticannews.va

ZAKONY AMERYKI ŁACIŃSKIEJ: ZREFORMUJMY STRUKTURY, BY ODPOWIADAŁY RZECZYWISTOŚCI

Do zreformowania zakonnych struktur, aby odpowiadały dzisiejszej rzeczywistości wezwała Latinoamerykańska Konfederacja Zakonna (CLAR) w dokumencie „Życie zakonne – ku życiu synodalnemu i misyjnemu”. Został on pomyślany jako wkład w prace Synodu Biskupów nt. synodalności i przesłany do jego Sekretariatu Generalnego w Rzymie.

„Spadek liczby powołań, wpływ nowych technologii i polaryzacja w społeczeństwie i w samym Kościele rodzą pytania o skuteczność jego praktyk duszpasterskich i formacyjnych” – zauważają zakonnice i zakonnicy Ameryki Łacińskiej. Wskazują „trudności w słuchaniu, dostosowywaniu się i współpracy z innymi podmiotami kościelnymi i społecznymi, sztywne i scentralizowane struktury utrudniające życie charyzmatem i zaangażowanie nowych pokoleń, brak dojrzałości, który odzwierciedla się w infantylnych przywiązaniach, w nadmiernym aktywizmie, a czasami w nadużyciach,

które wpływają na wiarygodność Kościoła”.

Dlatego dokument wzywa do „przezwyciężenia modeli życia wspólnotowego opartych na relacjach asymetrycznych i piramidalnych, które uniemożliwiają relacje bardziej horyzontalne i braterskie”. Zaznacza, że przejście od modelu hierarchicznego do modelu bardziej wielostronnego „wymaga dojrzałości indywidualnej i wspólnotowej, krytycznej refleksji i osobistego zaangażowania”. „Integralna konwersja jest kluczem do porzucenia utrwalaonych form władzy i otwarcia się na nowe relacje i przywództwo, które sprzyjają

współpracy i integracji” – przekonują zakonnice i zakonnicy.

Pilnie potrzebna jest „głęboka rewizja stylów formacyjnych zakorzenionych w naszych zgromadzeniach”. Ponadto „należy ożywić stałą formację osób sprawujących władzę, zapewniając im narzędzia do odpowiedzialnej i skutecznej koordynacji, zgodnej z duchem Ewangelii”, a także „wspierając wspólnotowe rozeznawanie”. Niezbędna jest „decentralizacja władzy i odkrycie modeli zarządzania bardziej opartych na współpracy, w których władza jest dzielona i wspierana jest odpowiedzialność”.

CLAR uważa, że „reforma struktur jest odpowiedzią na dzisiejszą rzeczywistość” i że jest „oparta na Ewangelii i naszych charyzmatach”, a jej celem jest „bycie Kościołem w drodze”. „Duch wzywa nas do ciągłej wędrówki i do noszenia sandałów na nogach, a nie do samozadowolenia. Musimy zawsze pamiętać, że nasze dzieła i struktury służą nie nam samym, ale ludziom, potrzebującym, innym” – przypomniały osoby konsekrowane Ameryki Łacińskiej. Za: www.ekai.pl

BIAŁORUŚ: DWAJ OBLACI PRZEBYWAJĄ W WIĘZIENIU

„Przez miniony tydzień Polska Prowincja Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, do której należy Misja na Białorusi, starała się dowiedzieć o faktycznym stanie prawnym dwóch misjonarzy zatrzymanych przez władze na Białorusi, ojca Andrzeja Juchniwicza i ojca Pawła Lemekha. Troska, wyrażana także przez Superiora Generalnego Zgromadzenia i opinię międzynarodową, dotyczy również stanu zdrowia osadzonych w białoruskim areszcie zakonników – czytamy w komunikacie Polskiej Prowincji Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej.

W komunikacie czytamy, że osadzonym oblatom udało się przekazać kilka drobnych rzeczy. „Za oficjalnym stanowiskiem kurii Diecezji Witebskiej możemy potwierdzić, że oblati odbywają areszt administracyjny: ojciec Andrzej – 15 dni, o. Paweł – 10 dni.

„Trwamy na modlitwie i zachęcamy do niej wszystkich ludzi dobrej woli. Prosimy także o modlitwę za wspólnotę parafialną w Szumilinie, która została pozbawiona opieki duszpasterskiej” – napisał o. Paweł Gomulak OMI, Koordynator Medialny Polskiej Prowincji Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej (rzecznik).

W Rosji i niektórych innych państwach postsowieckich, zatrzymanie administracyjne (rosyjski: административное задержание) i areszt administracyjny (rosyjski: Административный арест) są rodzajami uwięzienia związanymi z przestępstwami administracyjnymi. Pojęcia te zostały odziedziczone po prawie Związku Radzieckiego. Podobne koncepcje prawne są stosowane na Białorusi i Ukrainie. Areszt administracyjny jest przeprowadzany za poważne wykroczenie administracyjne, takie jak złośliwe przeciwstawienie się policji lub wojsku, drobne chuligaństwo itp. W późnym Związku Sowieckim typowy czas aresztu administracyjnego wynosił 15 dni, a wyrok ten był rutynowo stosowany wobec dysydentów. o. Paweł Gomulak OMI, st/KAI Za: www.ekai.pl

GENERAŁ OBLATÓW CZŁONKIEM DYKASTERII DS. EWANGELIZACJI

Ojciec Święty Franciszek powołał superiora generalnego Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej – o. Luisa Alonso OMI – do gremium watykańskiej Dykasterii ds. Ewangelizacji. Generał został członkiem sekcji Pierwszej Ewangelizacji i Nowych Kościołów Partykularnych. O fakcie wyboru papieża Franciszka poinformował przełożonego oblatów w specjalnym liście kard. Luis Tagle:

*Wielebny Ojcze,
Z przyjemnością przesyłam Ci załączony list, w którym Ojciec Święty mianuje Cię członkiem Dykasterii ds. Ewangelizacji –*

Sekcji Pierwszej Ewangelizacji i Nowych Kościołów Partykularnych (w załączeniu). Z tej okazji pragnę złożyć najserdeczniejsze gratulacje i jednocześnie podziękować za cenny wkład, jaki wnieśli Ojciec w dzieło Missio ad Gentes.

*Z radością korzystam z tej okazji, aby potwierdzić swoje uczucia religijnego szacunku,
Z poważaniem, + Lui Autaria, p. Card. Tael 13 maja 2024 roku.*

Za: www.oblaci.pl

NA ŁOTWIE KONFERENCJA NAUKOWA O SŁUDZE BOŻYM O. JĀNISIE MENDRIKSIE MIC

W ramach obchodów stulecia działalności marianów na Łotwie, 10 maja b.r. w klasztorze Viļāni odbyła się międzynarodowa konferencja naukowa "Sługa Boży Jānis Mendriks – świadek wiary", zorganizowana przez delegata generalnego ds. kanonizacyjnych Zgromadzenia Marianów ks. Andrzeja Pakułę MIC.

We wprowadzeniu do konferencji ks. Pakuła przedstawił przebieg i perspektywy procesu beatyfikacyjnego o. Jānisa Mendriksa, zaznaczając, że dzięki przeprowadzonym już badaniom jest uzasadniona nadzieja, że zostanie on włączony w poczet błogosławionych uznany błogosławionym, a jego kult zostanie zatwierdzony w Kościele. Poinformował również, że ks. Dmitrijs Artjomovs MIC zostanie mianowany przez wicepostulatera procesu beatyfikacyjnego, jego obowiązkiem będzie dbanie o dokumentację.

Podczas konferencji wygłoszono trzy referaty. Ks. Dmitrijs Artjomovs MIC, dr teol., w referacie "Źródła historyczne do badania biografii Sługi Bożego Jānisa Mendriksa – stan badań" przedstawił aktualny zbiór źródeł historycznych, wskazując, że są dostępne i opisane dziesiątki dokumentów, które dotyczą życia Sługi Bożego, jego męczeńskiej śmierci w obozie w Workucie, a także przekonania wiernych, że oddał życie w obronie wiary. Polski badacz ks. Jan Kosmowski MIC, dr hist., wygłosił wykład "Życie Sługi Bożego Jānisa Mendriksa w kontekście prześladowań Kościoła katolickiego". Szczególny wskazał na antyreligijną politykę ZSRR, która doprowadziła do śmierci wielu chrześcijan skazanych w trybie pozasądowym za "działalność antyrządową", w tym wielu duchownych. Ten kontekst historyczny jest również bardzo ważny dla zrozumienia decyzji podjętych przez ks. Jānisa Mendriksa, który z jednej strony "nie szukał śmierci", ale w chwili niebezpieczeństwa, gdy wielu więźniom groziło rozstrzelanie, chciał być z nimi, nie wykorzystując możliwości uniknięcia śmierci.

Ks. Andris Ševels MIC, dr teol., wygłosił referat na temat "Życie duchowe Sługi Bożego Jānisa Mendriksa w świetle jego pism", wykazując, że profil życia duchowego Sługi Bożego szczególnie cechuje się jego pobożnością maryjną, eucharystyczną, miłością duszpasterską, troską o każdą powierzona mu osobę i szczera radością z nawrócenia grzeszników.

Konferencja zakończyła się dyskusją, podczas której wykazano nieścisłości w prezentacjach i określono plan działania dla

marianów na Łotwie w ramach procesu beatyfikacyjnego o. Mendriksa.

Ojciec Jānis Mendriks urodził się w 1907 roku w parafii Kalupe, wstąpił do Zgromadzenia Marianów w wieku dwudziestu lat, święcenia kapłańskie otrzymał 1938 roku. Służył jako wikariusz w parafii Viļāni, był proboszczem parafii Ostrone. Podczas II Wojny Światowej został skazany na śmierć przez niemieckie władze okupacyjne, dlatego został zmuszony do ucieczki i do końca wojny ukrywał się u wiernych w Lamiņi, Talsi, Tukums i innych parafiach. Po wojnie służył w Talsi, Ārlavie, Sabile, Kandavie, Višji. Ostatnim miejscem jego posługi były parafie Elerne i Jaunborne.

Aresztowany w 1950 r., został oskarżony o działalność antyrządową i skazany na dziesięć lat obozu pracy w Workucie.

W 1953 r., podczas buntu zdecydował się pozostać wraz z więźniami, którzy byli w niebezpieczeństwie śmierci, ponieważ postanowiono zmusić więźniów do wyjścia do pracy. Według świadka i przyjaciela o. Jānisa, miał on powiedzieć, że jako ksiądz musi wykonywać swoją posługę tam, gdzie życie ludzi jest zagrożone. Został rozstrzelany wraz z innymi więźniami.

Dziennik i dwa listy Jānisa Mendriksa zostały opublikowane w 2019 roku w języku łotewskim, zaś w 2021 roku – po polsku.

W związku toczącym się procesem beatyfikacyjnym, który rozpoczął się w 2003 r., prosimy wiernych o modlitwę, aby Sługa Boży Jānis Mendriks został beatyfikowany oraz zachęcamy do modlitwy w różnych potrzebach za jego wstawiennictwem.

Prosimy o informowanie Księża Marianów na Łotwie o otrzymanych łaskach.
Za: www.marianie.pl

FRANCISZEK WYJAŚNIA: ZEZWOLIŁEM NA BŁOGOSŁAWIENSTWO OSÓB, A NIE ZWIĄZKÓW HOMOSEKSUALNYCH

Nie zezwalałem na błogosławienie związków homoseksualnych – wyjaśnił papież Franciszek w nadanej wczoraj pełnej wersji kwietniowego wywiadu dla telewizji amerykańskiej CBS. Dodał, że błogosławienie takich związków jest „sprzeczne z prawem naturalnym i prawem Kościoła”. Zezwolił natomiast na błogosławienie poszczególnych osób homoseksualnych, bo „błogosławieństwo jest dla wszystkich”, choć – jak przyznał – „niektórzy są tym zgorzseni”.

W godzinnym wywiadzie papież opisuje swe spotkania z dziećmi z Ukrainy, które nie potrafią się już uśmiechać. Apeluje o zakończenie toczących się na świecie wojen. „Dążcie do negocjacji. Dążcie do pokoju. Wynegocjowany pokój jest zawsze lepszy niż niekończąca się wojna” – przekonuje Franciszek. Zachęca też do modlitwy o pokój, którą sam praktykuje. „Zatrzymajcie się, negocjujcie” – powtarza Ojciec Święty.

Pytany po konflikt w Strefie Gazy i związany z tym wzrost antysemityzmu w USA, papież wyraża przekonanie, że „każda ideologia jest zła”. – Antysemityzm to ideologia i jest zły. „Anty” zawsze jest złe. Można krytykować taki czy inny rząd: rząd Izraela, rząd palestyński. Możecie krytykować, ile chcecie, ale nie antyrasowo. Ani antypalestyńsko, ani antysemitcko – wskazuje Franciszek.

Odnosząc się do kwestii migracji, przeciwko której wznosi się bariery, papież zauważa, że przyczynia się ona „do rozwoju kraju”, choć – jak żartuje – do USA imigranci z Irlandii przywieźli whiskey, a imigranci z Włoch mafię. Podkreśla jednak, że migranci czasem bardzo cierpią. „Zamykanie przed nimi granicy i trzymanie ich tam” Franciszek nazywa szaleństwem. „Migranta trzeba przyjąć” – zaznacza, a nawet gdy powinniśmy go odesłać, „każdy przypadek należy zbadać z humanizmem”.

Tymczasem „jest tylu Poncjuszy Piłatów, którzy widzą, co się dzieje: wojny, niesprawiedliwości, zbrodnie – i umywają

ręce”. okazując obojętność, wynikającą ze stwardnienia serca. „Musimy odzyskać wrażliwość serca. Nie możemy być obojętni na te dramaty ludzkości. Globalizacja obojętności to bardzo, bardzo brzydka choroba” – podkreśla Ojciec Święty.

Odnosząc się do przypadków wykorzystywania seksualnego dzieci przez duchownych, papież stwierdza, że jest to „ogromny dramat”. Nie tylko nie można na nie zezwalać, ale trzeba tworzyć warunki, aby do nich nie dochodziło. „Nie wolno ich tolerować” – podkreśla Franciszek i przypomina, że obecnie, dzięki kościelnym, kiedy osoba konsekrowana dopuści się nadużyć, odpowiada w obliczu prawa.

Na pytanie dziennikarki, Norah O'Donnell, dlaczego w ubiegłym roku papież zezwolił księżom na błogosławienie związków jedнопłciowych, Franciszek stanowczo zaprzeczył: „Nie, nie zezwalałem na błogosławienie związków homoseksualnych”. Wyjaśnił, że błogosławienie takich związków jest „sprzeczne z prawem naturalnym i prawem Kościoła”. Zezwolił natomiast na błogosławienie poszczególnych osób homoseksualnych, bo „błogosławieństwo jest dla wszystkich”, choć – jak przyznał – „niektórzy są tym zgorzseni”. Potwierdził też swoje słowa o tym, że sam homoseksualizm nie jest przestępstwem, lecz jest „faktem ludzkim”.

Zapytany o „konserwatywnych biskupów w Stanach Zjednoczonych, którzy sprzeciwiają się [jego] wysiłkom na rzecz

przemyslenia nauczania i tradycji” Kościoła, Ojciec Święty zauważył, że „konserwatysta to ktoś, kto trzyma się kurczowo” tego, co jest dotychczas i „nie chce patrzeć przed siebie”. „To postawa samobójcza. Bo czym innym jest uwzględnienie tradycji, uwzględnienie sytuacji z przeszłości, a czym innym zamknięcie się w kwadracie dogmatyki” – wskazał papież.

Zdecydowanie sprzeciwił praktyce surrogacji, która często staje się handlem. Kobiętom, które widzą w niej jedyną nadzieję na macierzyństwo, wskazał inną nadzieję, w postaci adopcji. Zalecił jednak, by w każdym przypadku dokładnie zbadać sytuację od strony medycznej i moralnej. „Podane jest ogólne prawo, ale do każdego przypadku musimy podejść szczegółowo, aby ocenić sytuację, o ile nie pomija się zasad moralnych” – wskazał Ojciec Święty, przyznając, że „w niektórych przypadkach” rzeczywiście jest to „ostatnia szansa” dla kobiety.

Na wyrażoną przez dziennikarkę opinię, że jest bardziej otwarty i wyrozumiały niż poprzedni zwierzchnicy Kościoła, Franciszek odparł, że trzeba być otwartym na wszystkich, bo „wszyscy jesteście grzesznikami”, a „Ewangelia jest dla wszystkich”. „Jeśli Kościół umieści u swoich drzwi urząd celny, przestaje być Kościołem Chrystusowym” – stwierdził papież.

Na zakończenie opowiedział na pytanie, co mu daje nadzieję, gdy patrzy na sytuację świata. „Wszystko. Widzisz tragedie, ale widzisz [też] tak wiele pięknych rzeczy. Widzisz heroiczne matki, heroicznych mężczyzn, mężczyzn, którzy mają marzenia, kobiety, które patrzą w przyszłość. To daje mi nadzieję. Ludzie chcą żyć. Ludzie idą do przodu. A ludzie są zasadniczo dobrzy. Wszyscy jesteśmy w gruncie rzeczy dobrzy. Jest trochę łajdaków, grzeszników, ale [ich] serce jest dobre” – powiedział Franciszek.

Za: www.ekai.pl

Zapowiedzi wydarzeń

DĘBOWIECKI ODPUST MAJOWY

Już od 90 lat trzecia niedziela maja to dla wielu czcicieli Matki Bożej Saletyńskiej czas pielgrzymki na odpust do Dębowca. Ważnymi punktami programu tegorocznych uroczystości będą święcenia

prezbiteratu, jubileusz 25-lecia kapłaństwa oraz diecezjalna pielgrzymka strażaków.

Odpust rozpocznie się w piątek 17 maja. Podczas Mszy Świętej o godz. 18:00 w bazylice NMP z La Salette będziemy modlić się o nowe i święte powołania

do służby w Kościele. W tym dniu o godz. 20:30 rozpocznie się apel maryjny, w czasie którego kandydat do święceń prezbiteratu złoży wyznanie wiary.

W sobotę 18 maja o godz. 10.30 biskup pomocniczy diecezji charkowsko-

zaporoskiej Jan Sobito udzieli święceń prezbiteratu dk. Jakubowi Batorskiemu MS. Eucharystii o godz. 20.00 będzie przewodniczył ks. prowincjał Grzegorz Zembron MS. Po niej odbędzie się tradycyjna procesja światła z figurą Matki Bożej Płaczącej.

Bazylika Najświętszej Maryi Panny
z La Salette w Dębowcu

ODPUST MAJOWY 17-19 maja 2024

PIĄTEK 17 MAJA	
17:30	Nabożeństwo majowe
18:00	Eucharystia w intencji powołań
20:30	Apel maryjny z wyznaniem wiary
SOBOTA 18 MAJA	
7:00	Eucharystia
7:45	Jutrznia
10:30	Eucharystia ze świętymi prezbiteratu - JE Ksiądz Biskup Jan Sobito
15:00	Koronka do Bożego Miłosierdzia, Droga krzyżowa
18:30	Niezapomnij z katechezą maryjną
19:15	Nowenna do Matki Bożej z La Salette
20:00	Eucharystia z procesją z figurą Matki Bożej - ks. prowincjał Grzegorz Zembron MS
22:00	Czwanie w wigilię Zesłania Ducha Świętego
NIEDZIELA 19 MAJA	
7:00	Eucharystia
9:00	Eucharystia - jubileusz 25-lecia kapłaństwa Misjonarzy Saletynów
11:00	Suma odpustowa - JE Ksiądz Biskup Jan Sobito
15:00	Misa święta prymicyjna
16:30	Nabożeństwo majowe
17:00	Eucharystia - VII Diecezjalna Pielgrzymka Strażaków - JE Ksiądz Biskup Jan Wątroba
21:00	Apel Maryjny na zakończenie odpustu
Możliwość spowiedzi podczas Inwencji odpustu.	
Zapraszają Misjonarze Saletyni 38-220 Dębowiec, 55, www.sanktuarium.saletyni.pl	

Centralnym dniem uroczystości będzie niedziela 19 maja. Mszę Świętą o godz. 9:00 będą odprawiać saletyni, którzy w tym roku obchodzą jubileusz 25-lecia kapłaństwa. Sumie odpustowej o godz. 11:00 będzie przewodniczył bp Jan Sobito. Również w niedzielę przypada VII Diecezjalna Pielgrzymka Strażaków. Z tej okazji Eucharystię

o godz. 17:00 będzie celebrował bp Jan Wątroba, ordynariusz diecezji rzeszowskiej.

Sanktuarium Matki Bożej Saletyńskiej w Dębowcu k. Jasła znajduje się w diecezji rzeszowskiej. Założone zostało przez misjonarzy saletynów, którzy przybyli tutaj w 1910 roku. Pierwszy odpust ku czci Matki Bożej odbył się już dwa lata później, 19 września 1912 roku. W 1934 roku po raz pierwszy zostały zorganizowane majowe uroczystości odpustowe. W sanktuarium znajduje się łaskami słynąca figura Matki Bożej Płaczącej, ukoronowana koronami papieskimi w 1996 roku. Tytuł bazyliki mniejszej kościół sanktuarijny otrzymał 20 maja 2012 roku.

Więcej informacji o odpuscie majowym znajduje się na stronie bazyliki w Dębowcu www.sanktuarium.saletyni.pl.

SALVADOR DALÍ I JAN OD KRZYŻA PO RAZ PIERWSZY RAZEM

Staraniem Watykanu sprowadzono ze Szkocji do Rzymu słynny obraz Salvadora Dalego „Chrystus św. Jana od Krzyża”. Dalí namalował go w 1951 r. zainspirowany rysunkiem hiszpańskiego mistyka. Przedstawia on ukrzyżowanie z nietypowego punktu widzenia, a mianowicie z góry, z perspektywy Boga Ojca.

Do 23 czerwca można podziwiać w Rzymie zarówno obraz Dalego, jak i XVI-

wieczny szkic św. Jana od Krzyża, który na tę okazję został wypożyczony z karmelitańskiego klasztoru w Avili. To jedyna i niepowtarzalna okazja, nigdy wcześniej oba dzieła nie były wystawiane jednocześnie. Teraz można je zobaczyć bezpłatnie w kościele św. Marcelego przy Via del Corso, nieopodal Fontanny di Trevi.

Miejsce wybrano nieprzypadkowo. Jest tam czczony XIV-wieczny krucyfiks, przed którym w marcu 2020 r. papież modlił się na pustym placu św. Piotra o ustanie pandemii. Wcześniej w XVI w. procesja z tymże krzyżem miała uwolnić Wieczne Miasto od epidemii dżumy.

Ekspozycja dzieł Dalego i Jana od Krzyża to jedno z wydarzeń kulturalnych, które przygotowują Rzym na Rok Święty. Jak mówi abp Rino Fisichella, odpowiedzialny w Watykanie za Jubileusz, „są one znakami, które poprzedzają propozycję wiary i ze swej natury są zdolne do nawiązania dialogu z tymi, którzy poszukują sensu życia”.

Krzysztof Bronk, Vatican News PL/KA
Za: www.vaticannews.va

Świat jest Boski

Luksemburg

Odeszli do Pana

ŚP. KS. JANUSZ MĘKARSKI SChr (1934 – 2024)

Ze smutkiem, ale też z wiarą i nadzieją w zmartwychwstanie i życie wieczne, informujemy, że 20 maja 2024 r. Pan wezwał do siebie naszego Współbrata, śp. ks. Janusza Mękarskiego SChr (l.90), rezydenta w parafii NSPJ w Szczecinie i kapelana Stowarzyszenia Katyń w Szczecinie.

Pogrzeb odbędzie się w czwartek 23 maja 2024 roku. Uroczystości rozpoczną się modlitwą różańcową o 11.30 w Sanktuarium NSPJ w Szczecinie. O godz. 12.00 Msza Święta pogrzebowa, po której odprowadzimy ciało śp. ks. Janusza na miejsce oczekiwania na zmartwychwstanie w kwaterze chrystusowców na cmentarzu centralnym w Szczecinie.

Polecamy Zmarłego Bożemu Miłosierdziu. Requiescat in pace...

Ks. Janusz Antoni Mękarski, syn Włodzimierza i Anny z domu Wacek, urodził się 6 października 1934 r. w Omelanach na Wołyniu (gmina Diatkiewiczze, powiat rówieński). Został ochrzczony w kościele parafialnym Narodzenia NMP i Świętego Antoniego Padewskiego w dzień Bożego Narodzenia AD 1934 (obecnie, od zakończenia II wojny światowej będącemu salą muzyki kameralnej i organowej, i w którym w czerwcu 2023 r. pozwolono po latach jednorazowo celebrować Eucharystię). Działania wojenne, zbrodnicza działalność UPA na Wołyniu i powojenne zmiany granic spowodowały, że młody Janusz wraz z mamą i bratem (tato, oficer Wojska Polskiego, został rozstrzelany przez NKWD w lesie katyńskim) znalazł się w Trzebiatowie na Pomorzu Zachodnim. Tam poznał chrystusowców – pionierów powojennego duszpasterstwa na tych ziemiach i w trzebiatowskim kościele mariackim rozpoczął posługę ministranta, służąc do Mszy chrystusowcom, ks. Kazimierzowi Rudawskiemu i ks. Tadeuszowi Długopolskiemu.

We wrześniu 1949 r. zgłosił się do Niższego Seminarium Duchownego Towarzystwa Chrystusowego dla Wychodźców w Ziębicach, w którym podjął naukę w zakresie szkoły średniej. We wrześniu 1951 r. w Bydgoszczy rozpoczął kanoniczny nowicjat zakonny. Rok później, 8 września 1952 r., w Bydgoszczy złożył pierwsze śluby zakonne, które ponawiał,

kontynuując edukację w Niższym i podejmując studia w Wyższym Seminarium Duchownym Towarzystwa Chrystusowego. 8 września 1956 r. w Poznaniu złożył profesję wieczystą. W okresie formacji seminaryjnej został włączony do stanu duchownego przez obrzęd tonsury oraz przyjął niższe i wyższe święceń. Święcenia kapłańskie przyjął 4 czerwca 1960 r. z rąk abpa Antoniego Baraniaka SDB.

Po święceniach i prymicjach przez rok posługiwał w ramach tzw. *Tirocinium* w poznańskiej Farze, przez kolejny, od września 1961 r. do czerwca 1962 r. był ojcem duchownym w Niższym Seminarium Duchownym w Świdnicy. Potem przez kilka lat, do 1969 r., posługiwał jako wikariusz w parafiach Towarzystwa na Pomorzu Zachodnim – w Goleniowie (parafia św. Jerzego), Szczecinie (parafia św. Jana Chrzciciela), Gryficach (parafia Najświętszego Serca Pana Jezusa). W latach 1969-1970 był wikariuszem w parafii Wniebowzięcia NMP we Władysławowie.

Od 1970 r. został zaangażowany w duszpasterstwo przy kościele Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Ziębicach, stając się od 1972 r. pierwszym proboszczem utworzonej wówczas samodzielnej parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła. Po dwóch latach, w 1974 r., zwolniono go z obowiązków proboszczowskich i przeniesiono do Grupy Misyjnej Towarzystwa, gdzie posługiwał do 1978 r. W końcu sierpnia 1978 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Świętego Ducha w Szczecinie Zdrojach i przełożonym tamtejszej placówki zgromadzenia. Był to

czas rozrastania się tego szczecińskiego osiedla, powstawały wówczas bloki i wieżowce z tzw. wielkiej płyty, zatem jednym z zadań nowego proboszcza było zintegrowanie przybywających nowych mieszkańców osiedla z tym, którzy zamieszkiwali Zdroje od czasu zakończenia II wojny światowej. Za jego czasów proboszczowania w zdrojowskiej parafii dokonano odbudowy zabytkowego kościoła pw. św. Stanisława, biskupa i męczennika w sąsiednim Kłęskowie i została tam utworzona w 1981 r. kolejna parafia. Po 9 latach posługi w Szczecinie Zdrojach został przeniesiony do parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Szczecinie, gdzie podjął obowiązki wikariuszowskie, natomiast w lipcu 1992 r. został ustanowiony proboszczem w parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Szczecinie Żydowcach, w której spędził kolejne 9 lat. W 2001 r. powrócił do Szczecina Zdrojów w charakterze rezydenta, pomagając w duszpasterstwie do 2014 r., szczególnie w konfesjonale i biurze parafialnym. Przez rok, w latach 2003-2004, przebywał w Stanach Zjednoczonych, służąc pomocą duszpasterską w tamtejszych większych ośrodkach duszpasterskich, zwłaszcza przy sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Lombard, IL. Ostatnie dziesięć lat kapłaństwa i życia spędził ponownie w parafii przy sanktuarium Najświętszego Serca Pana Jezusa w Szczecinie.

Przez wiele lat angażował się w stowarzyszeniach, których celem było upamiętnienie zbrodni katyńskiej i rzezi na Wołyniu: m.in. jego wspomnienia znalazły się w opracowaniach książkowych na ten temat: *Słowa tęsknoty: zachowane listy jeńców Kozielska, Ostaszkowa i Starobielska*, oprac. E. Gruner-Żarnoch, M. D. Wołągiewicz, Szczecin 1996; *Ocaleni z ludobójstwa. Wspomnienia Polaków z Wołynia*, oprac. J. Karbarz-Wilińska, B. Januszewski, Gdańsk-Warszawa 2023. Był kapelanem rodzin katyńskich i szczecińskiego oddziału Stowarzyszenia «Katyń». Dnia 13 kwietnia 2023 r. przez Prezydenta RP został uhonorowany odznaczeniem, «Medalem Stulecia Odzyskanej Niepodległości». W poniedziałek 20 maja 2024 r., w święto NMP Matki Kościoła, Pan Życia i Śmierci wezwał go do siebie.

Za: www.chrystusowcy.pl

ŚP. O. CHERUBIN KOZERA OCist (1936 – 2024)

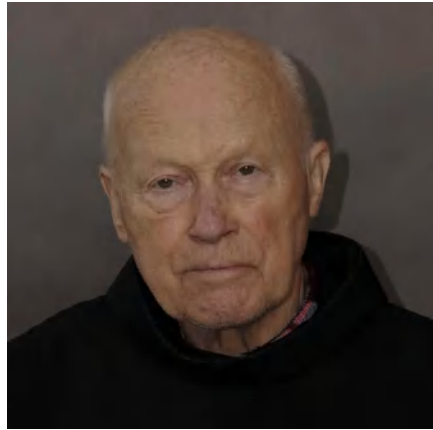
Z wiarą w życie wieczne informujemy, że w nocy (16 maja) nasz współbrat o. Cherubin Kozera OCist zasnął w Panu.O.

Cherubin zmarł w 88 roku życia, 61 roku życia zakonnego, 59 roku kapłaństwa. Zmarł w klasztorze w Wąchocku,

opatrzony świętymi sakramentami. Prosimy o modlitwę w intencji zmarłego.
+ *Requiescat in pace* +

ŚP. BR. EUGENIUSZ SŁOWIK OH (1937 – 2024)

Br. Eugeniusz Słowiki zmarł 11 maja 2024 r. w Domu Geriatryczno-Rehabilitacyjnym Bonifratrów w Warszawie w 54 roku życia zakonnego. Urodził się 10 lutego 1937 r. w Zgrzebichach. W 1968 r. wstąpił do postulatu Bonifratrów w Krakowie. 15 czerwca 1968 r. rozpoczął w Krakowie nowicjat. 24 czerwca 1969 r. w Krakowie złożył pierwszą profesję zakonną a 26 października 1975 r. złożył w Warszawie profesję uroczystą. Przez większość życia zakonnego, oprócz swoich zakonnych początków w Krakowie należał do konwentu w Łodzi i Warszawie posługując w ziołolecznictwie i jadłodajni.

Był skromnym, pokornym i rozmodlonym zakonnikiem, który, tak jak to zapisał w ankiecie kandydata do zakonu, starał się w zaparciu siebie służyć Chrystusowi i duszom ludzkim na wzór św. Jana Bożego.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 15 maja 2024 r. w kościele Bonifratrów w Warszawie. Ś.P. Brat Eugeniusz spoczął w grobowcu Braci Bonifratrów na Starych Powązkach.

Sekretariat prowincji Bonifratrów

ŚP. O. ANDRZEJ ZAJĄC CSsR (1968 – 2024)

Krótko po północy 14 maja 2024 roku w poznańskim szpitalu zmarł o. Andrzej Zajęc CSsR. Odszedł do Pana w wieku 55 lat, w 27. roku kapłaństwa i 34. roku życia zakonnego.

O. Andrzej Zajęc urodził się 9 czerwca 1968 roku w Tarnowie z rodziców Józefa i Marii zd. Kępa. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej Łękawicy rozpoczął naukę najpierw w Zasadniczej Szkole Budowlanej w Tarnowie, a następnie w tamtejszym technikum budowlanym.

Do Zgromadzenia Redemptorystów wstąpił w 1989 roku. Pierwsze śluby zakonne złożył 2 lutego 1991 roku, zaś śluby wieczyste 15 sierpnia 1995 roku. Święcenia prezbiteratu przyjął 2 czerwca 1996 roku w Tuchowie z rąk bpa Czesława Stanuli CSsR.

Tuż po święceniach pracował jako duszpasterz – najpierw w Toruniu (1996-97),

gdzie był nauczycielem religii w zespole szkół samochodowych, a następnie w Siekierkach (1997-98), gdzie katechizował dzieci w szkołach podstawowych. Już wtedy ochoczo podejmował pracę misyjno-rekolekcyjną.

Po ukończeniu Tirocinium w Krakowie (1998-99) podjął pracę misjonarza rekolekcyjisty, którą realizował zawsze z ogromną gorliwością i zaangażowaniem. Często wyjeżdżał z pomocą duszpasterską do Bawarii. Od wielu lat angażował się też w Dzieło Intronizacji Najświętszego Serca Pana Jezusa.

W latach 1999-2008 mieszkał w Toruniu, a następnie we Wrocławiu (2008-11), Warszawie przy ul. Karolkowej (2011-2014), Gliwicach (2014-15), Szczecinku (2015-19), Bardzie (2019-2024). Od stycznia 2024 roku był dyrektorem misji w Zamościu. W nocy z 12 na 13 maja 2024 roku, wracając z kolejnej pracy apostołskiej, uczestniczył w wypadku samochodowym w rejonie miejscowości Wróblewo na trasie S5 pomiędzy Poznaniem a Gnieznem. Na skutek odniesionych obrażeń, mimo wysiłku lekarzy, zmarł w poznańskim szpitalu 14 maja 2024 roku.

Za: www.redemptor.pl

ŚP. O. SYLWESTER MICHAŁEK OCist (1936 – 2024)

Z żalem zawiadamiamy, że w sobotę (11 maja) w 88 roku życia, 65 roku profesji zakonnej i 61 roku kapłaństwa, zmarł nasz współbrat o. Sylwester Michałek.

Był proboszczem parafii w Trybszu, a także katechetą, podprzeorrem i

ekonomem we wspólnocie Cystersów na osiedlu Szklane Domy w Nowej Hucie.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczną się w naszym kościele, w czwartek (16 maja) o godz. 10:00 wprowadzeniem trumny z ciałem zmarłego do naszego kościoła, po czym nastąpią modlitwy zakonne i

różaniec, a o godz. 11:00 Msza św. pogrzebowa. Po Mszy św. przejazd na cmentarz w Grębałowie, gdzie śp. o. Sylwester zostanie pochowany w grobowcu zakonnym. Dla uczestników pogrzebu zostaną podstawione autokary od strony os. Szkolnego.

Za: www.szklanedomy.cystersi.pl

ŚP. KS. RYSZARD RYDZ SAC (1948 – 2024)

Dnia 8 maja 2024 roku zmarł współbrat ks. Ryszard Rydz SAC (1948-2024)

Ks. Ryszard Rydz (Richard Rietz) SAC urodził się 25 marca 1948 r. w Sopocie, w rodzinie Alojzego i Marty z d. Dorawa. Wychowywał się w gronie trzech sióstr i brata. Do szkoły podstawowej uczęszczał w latach 1955-1963. Już wtedy miał wielkie pragnienie i mocne motywacje, by służyć Bogu i ludziom poprzez życie kapłańskie.

Realizację tego pragnienia rozpoczął od nauki w Niższym Seminarium Duchownym Ojców Karmelitów Bosych w Wadowicach. Kiedy w trakcie nauki zapadł na gruźlicę płuc i przez prawie pół roku przebywał w szpitalu przeciwgruźliczym w Wadowicach na Kopcu, to właśnie tam – jak podkreślił w życiorysie – poznał ideę św. Wincentego Pallottiego. Ukazali mu ją Księża Pallotyni, którzy wówczas sprawowali duszpasterską opiekę nad chorymi w szpitalu, ulokowanym w gmachu, który państwo odebrało pallotynom i przeznaczyno na szpital gruźliczy.

Potem w latach 1967-69 podjął pracę biurową w Technikum Ekonomicznym dla Pracujących w Sopocie. Ostateczną decyzję o wyborze życia w Stowarzyszeniu Apostolstwa Katolickiego podjął w marcu 1969 r., kiedy w Kisielicach spotkał się z ks. Mirosławem Zadrożnym SAC (†2012).

Z końcem sierpnia 1969 r. rozpoczął pallotyński nowicjat w Ząbkowicach Śląskich

i już 8 września tr. otrzymał sutannę z rąk ks. prowincjała Stanisława Martuszewskiego SAC. W Ołtarzewie na ręce ks. wiceprowincjała Jana Pałygi SAC złożył 8 września 1971 r. pierwszą konsekrację oraz wieczną – 7 września 1975. Tam też w latach 1970-76 odbył studia filozofii i teologii, a 20 maja 1976 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk Stefana kard. Wyszyńskiego.

Bezpośrednio po święceniach pracował w Radomiu, początkowo jako wikariusz, a od 1980 r. prowadził tam grupę powołaniową. W 1981 r. został mianowany

provincialnym moderatorem ds. duszpasterstwa oazowego i służby liturgicznej.

W 1984 r. został przeniesiony do Kielc, gdzie najpierw przez rok spełniał obowiązki wikariusza parafii, a w latach 1985-88 pełnił funkcję proboszcza i rektora domu miejscowej wspólnoty. W sierpniu 1988 r. został skierowany do Poznania, obejmując tam stanowisko administratora drukarni Pallottinum.

Kolejnym etapem jego pracy było duszpasterstwo w Republice Federalnej Niemiec. Najpierw od 3 listopada 1989 r. był kapelanem bonifratrów w Neuburgu, następnie od 1993 r. proboszczem parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Rennertshofen, a w latach 1999-2019 – proboszczem w parafii pw. Świętego Krzyża w Finning.

Po przejściu na emeryturę z dniem 1 września 2019 r. powrócił do Polski.

Ks. Ryszard zmarł 8 maja 2024 r. w Gdyni. Przeżył 76 lat, w tym 53 lata w konsekracji pallotyńskiej i 48 lat w kapłaństwie.

Był kapłanem licznych form działalności apostolskiej. W roli duszpasterza, zarówno w Polsce jak i w Niemczech wykazywał swoje oddanie służbie innym. Szczególnie należy podkreślić jego energię, radość życia i entuzjazm w służbie kapłańskiej oraz wielką życzliwość do ludzi. *Oprac. ks. Stanisław Tylus SAC*

ZAPRASZAMY NA SPOTKANIA W CZASIE SACROEXPO 2024 KONFERENCJA WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH ZAKONÓW MĘSKICH W POLSCE

SPOTKANIA SZKOLENIOWE (możliwość uczestnictwa po wcześniejszym zgłoszeniu):

WTOREK, 11.06.2024 – 13.30-15.00 – KANCELARIA NOWICKI, *Sprawa zakonnych testamentów*

ŚRODA, 12.06.2024 – 09.30-10.30 – INNPACT, *Jak przygotować się na zmiany związane z efektywnością budynków i źródłami ciepła w kontekście dyrektyw UE i zmian związanych z prawem?*

ŚRODA, 12.06.2024 – 11.30-12.30 – KANCELARIA NOWICKI, *Sprawy związane z obsługą prawną: dzierżawy wież kościelnych pod telefonię, salek i innych pomieszczeń na działalność gospodarczą, posadowienie fotowoltaiki oraz zasady rozliczania darowizn*

Zgłoszenia na: ekonom.konsulty@op.pl wraz ze wskazaniem sesji w jakiej się chce uczestniczyć (do 06.06.2024)

KANCELARIA
NOWICKI

SPOTKANIA OGÓLNIE DOSTĘPNE:

PONIEDZIAŁEK, 10.06.2024 – 10.00-12.00 – PARAFIO: *Księga intencji oraz darowizny online - jak pomagamy parafiom, zakonom i podmiotom kościelnym*

WTOREK, 11.06.2024 – 10.00-12.00 – KW POLICJI W KIELCACH: *Najnowsze metody oszustów, jak być bezpiecznym i jak najlepiej się ustrzec?*

ŚRODA, 12.06.2024 – 10.00-12.00 – KW PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ W KIELCACH: *Jak ustrzec się pożarów i innych zdarzeń (bezpieczeństwo przeciwpożarowe i nie tylko)?*

STOISKO FORUM WSPÓŁPRACY MIĘDZYKONNEJ (E-64):

W STREFIE DOBRYCH SPOTKAŃ tym roku będą z nami obecni:

- **INNPACT** (zakonna grupa zakupowa prądu i gazu, zarządzanie obiektami, przeglądy okresowe, książka budowlana obiektu, RODO);
- **KANCELARIA NOWICKI** (obsługa cywilna i kanoniczna);
- **KAWA ZAKONNA** (kawa, ekspresy, itp.);
- **ORANGE** (telefonnia komórkowa, internet mobilny, fotowoltaika);
- **ORLEN SA** (gaz, paczki, paliwa, prąd...);
- **PARAFIO** (intencje i ofiary online);
- **PZUW/ZWC ŚW. ANTONI** (ubezpieczenia dla Kościoła);
- **SIKORA SYSTEMY INFORMATYCZNE** (wdrażanie różnego rodzaju systemów informatycznych).

W czasie spotkań będą obecni także przedstawiciele:

- **B-ACT** (nadzór nad inwestycjami sakralnymi);
- **GENERALI TFI** (inwestycje);
- **KP-SYSTEM** (nowoczesne rozwiązania sprzętowe dla sektora sakralnego).

KP-System
FIRMA INŻYNIERSKA. OD 1991

Współpracujemy także z: **PEKAO SA, PKO BP, BNP PARIBAS** (usługi bankowe), **BRACIA DĄBROWSCY** (asortyment liturgiczny); **OFFICE MEDIA, ARCUS/KYOCERA** (asortyment biurowy); **MAKRO, BIDFOOD/FARUTEX** (asortyment spożywczy); **INPOST** (paczkomaty); **LENA LIGHTING** (oświetlenie) oraz **KUL** (studia podyplomowe/kursy zarządzania instytucjami kościelnymi).
Szczegóły pod adresem: ekonom.konsulty@op.pl

**ZAPRASZAMY NA DOBRĄ ZAKONNĄ KAWĘ ORAZ KORZYSTNE DLA FINANSÓW ROZMOWY!
NIEKTÓRYMI PROGRAMAMI WSPIERASZ SIOSTRY KLAUZUROWE!**